

ДОБРІ СПРАВИ

Навіть відпустка не завадила стати свідком цієї події. А йдеться про справді таки подію, оскільки реконструюють щось старе або будують нове, та ще в наш непростий час.

Завдяки міжнародній співпраці Ужгородського національного університету біля гуртожитку № 4 запрацював багатифункціональний спорткомплекс відкритого типу. До нього входять штучний майданчик для міні-футболу, комбінований майданчик для гри в баскетбол, волейбол, теніс, а також місце для занять на різних тренажерах.

Той факт, що в церемонії урочистого відкриття об'єкта взяли участь ректор УжНУ Володимир Смоланка, голова Закарпатської ОДА Геннадій Москаль, заступник голови обласної ради Петро Грицик, уповноважений уряду Угорщини Іштван Грежа, говорить про вагомість заходу, демонстрацію владою нашого краю, керівництвом провідного в ньому вишу та сусідньої нам країни бажання розвивати фізичну культуру і спорт. Знаково й те, що подія відбулася незадовго до двох найбільших державних свят обох сусідніх країн — Дня незалежності України та Дня святого Іштвана.

В.Смоланка подякував прем'єр-міністрові Угорщини в особі І.Грежі, генеральному консульству цієї країни в Ужгороді за надану допомогу, а будівельникам — за якісно виконаний обсяг робіт у стислі строки. До слова, об'єкт зведено за 33 дні завдяки майже мільйону гривень університетських коштів та ще близько 70 тисячам доларів із боку уряду сусідньої країни. Невипадково ректор УжНУ за вагомих внесок у розвиток вишу, зміцнення добрих стосунків між Угорщиною та Україною, а також із нагоди 25-річчя відкриття генконсульства в Ужгороді вручив І.Грежі подяку. Крім того, Володимир Іванович наголосив, що студенти й викладачі альма-матер матимуть більше можливостей для змістовного дозвілля та зміцнення здоров'я, адже займатимуться в новоспоруді безкоштовно. У вільний же час їй зможуть відвідувати всі охочі, а виручені від оренди кошти йтимуть на утримання об'єкта.

Свою чергою, Г.Москаль подякував угорській стороні, яка активно надає допомогу не лише угорській громаді, а й усьому Закарпаттю. П.Грицик поінформував, що за останні роки понад 70 таких об'єктів здано в експлуатацію, однак раніше це здійснювалося за кошти місцевих бюджетів. Тут же особливий випадок, бо комплекс постав завдяки фінансам університету та міжнародній співпраці. Відтак подякував вишу й угорцям за реалізований проект, який задовольнятиме потреби насамперед студентів і викладачів у заняттях спортом.

І.Грежа зазначив, що для представників його країни велика честь відкривати такий об'єкт і особисто взяв участь у першому міжнародному й загалом змаганні в комплексі. А саме відбувся турнір із міні-футболу серед команд Закарпатської ОДА, УжНУ, генерального консульства Угорщини та ОТП-Банку.

Суперники грали за кодовою системою (кожен матч у два тайми по 8 хвилин). Поєдинки подарували красиві комбінації й голи та принесли такі результати: УжНУ — генконсульство — 1:1, ОДА — ОТП-Банк — 3:0, ОДА — генконсульство — 3:0, УжНУ — ОТП-Банк — 2:0, ОТП-Банк — генконсульство — 1:4, ОДА — УжНУ — 0:0.

У підсумку команда ОДА набрала 7 очок, представники УжНУ — 5, генконсульство — 4 й ОТП-Банк — 0. За регламентом змагань було вручено кубки за третє місце двом колективам (генконсульство й ОТП-Банк), другими стали господарі майданчика, а перемогли чиновники з облдержадміністрації.

Хочеться вірити, що в історичному до певної міри турнірі «срібло» нашого університету стане початком яскравих спортивних перемог альма-матер на новому майданчику. До речі, честь УжНУ в міні-футбольних баталіях захищали представники семи підрозділів, і це була справжня КОМАНДА: Іван Маріонда, завіду-

До 1 Вересня — із новим спорткомплексом!

Під час офіційного перерізання стрічки

Срібний призер першого турніру — команда УжНУ

вач кафедри фізвиховання, Михайло Шкірта, Іван Шанта, Василь Шароді, старші викладачі названої кафедри, Василь Різак, доцент кафедри міського будівництва і господарства інженерно-технічного факультету, Михайло Онисько, завідувач кафедри органічної хімії хімічного факультету, Роман Завадяк, доцент кафедри економіки підприємства економічного факультету, який чудово відпрацював у воротах, Володимир Дербак, старший викладач кафедри міжнародного права юридичного факультету, Віталій Андрейко, заступник декана факультету міжнародної політики, менеджменту та бізнесу, Едуард Сивохоп, доцент кафедри теорії і методики фізичного виховання факультету здоров'я людини.

Наші гравці добре зарекомендували себе в усіх зустрічах: діяли активно, багато комбінували й завдавали ударів, гостро атакували загалом, без паніки захищалися; зокрема володіли перевагою в поєдинку із суперниками генконсульства, завдяки влучному «пострілу» М.Ониська вийшли вперед, мали нагоди ще забити, але незадовго до фінального свистка пропустили гол і звели поєдинок у нічию. Натомість зусиллями того ж М.Ониська, а також В.Різак завдали поразки банкірам і достойно виглядали (навіть мали шанс виграти!) у матчі зі значно молодшими переможцями, котрі без надзусиль здолали інших суперників.

Отже, свято спорту для університетсь-

кої родини вдалося й створило багатьом додатковий настрій перед ПершOVERеснем. До речі, відкриття сучасного комплексу просто неба — не єдине, чим УжНУ може похвалитися напередодні нового навчального року. Про це докладніше читайте в нинішньому числі на інших шпальтах.

А поки всіх — із Днем знань. Хай він задасть робочий та водночас енергійний тон на весь 2016/2017 навчальний рік. Яскравих у ньому вражень, відкриттів, пізнань, досліджень, спілкування й просто гарного настрою! Приходьте займатися в новий спорткомплекс і будьте здоровими!

Володимир ТАРАСЮК,
«І Погляд».

Із Днем Незалежності України!

Дорогі друзі!
Прийміть щирі вітання з нагоди 25-ліття Незалежності нашої Батьківщини!
Жити у вільній Україні мріяли десятки поколінь прабатьків, котрі виборювали ідею української державності в різні історичні епохи. Україну не знищили війни, багатовіковий духовний геноцид, великодержавний гніт, голодомори та репресії. Схиляємо голови перед світлою пам'яттю всіх, хто загинув в ім'я нашої країни, віддаємо честь і пошану нинішнім доблесним захисникам Вітчизни.
За 25 років в Україні відбулося багато фундаментальних перетворень, але чи не найголовнішим здобутком стало формування нової свободолюбної й патріотично налаштованої генерації молодих співвітчизників, котрі вже сьогодні значною мірою взяли на себе тягар відповідальності за долю України, її державну незалежність, захист Батьківщини від посягань загарбника, суспільний розвиток і добробут громадян. Ми можемо гордитися тим, що особисто причетні до виховання цього чудового покоління, якому належить перетворити Україну в успішну європейську демократичну державу.
Вітаю всіх із великим національним святом і від щирого серця зичу міцного здоров'я, щастя, добра, достатку, миру, щедрої долі, сили й наснаги. Нехай упевненість у кращому майбутньому окрилює всіх нас на нові звершення в ім'я Соборної Незалежної України!
Слава Україні! Слава Героям! Володимир СМОЛАНКА,
ректор УжНУ.

Даним абзацом

- **НАГОРОДИ** • Лицарським хрестом Угорської Республіки за вагомий внесок у поглиблення науково-педагогічних зв'язків між двома сусідніми народами нагороджено доктора фізико-математичних наук, професора УжНУ Володимира Міцу. Орден вручив генконсул Угорщини в Ужгороді Йожеф Бугайло.
 - **ТРЕНІНГИ** • Аспірант кафедри історії України Павло Худіш побував у літній школі в Дніпрі, улаштованій за підтримки Британської ради. Прослухавши курс «Англійська мова як засіб викладання» за участі викладача з Оксфорда Марка Сірла, наш науковець опанував спеціальні методи й техніку навчання іноземних студентів.
 - **СПОНСОРИ** • Американська компанія Integrated Device Technology Inc. надала спонсорську підтримку кафедрі фізики напівпровідників, передавши 600 сучасних різнотипних мікросхем пам'яті. Пристрої стануть практичною основою нового курсу для студентів фізичного факультету.
 - **СПОРТ** • Клуб плавців «На старт», що діє при басейні УжНУ, улаштував фінальний турнір літнього сезону оздоровлення «Я вмію плавати». У змаганнях узяли участь діти, їх батьки, бабусі й дідусі, котрі відвідували водну споруду впродовж спекотної пори року. Спортсмени отримали подарунки.
- Ольга БРАЙЛЯН,**
«Погляд».

УЧЕНА РАДА

В УжНУ відбулося чергове засідання вченої ради. На зібранні увагу в основному приділили науковим питанням.
Захід відкрив ректор В.Смо- ланка. Він зачитав наказ про зміни до Положень про вчену раду, згідно з якими новим її членом став В.Калій, призначений на посаду декана другого медичного факультету (для іноземних студентів). Традиційно привітали іменинників. Відтак розглянули основні питання. Перше, із яким доповідав проректор із наукової роботи І.Студеняк, стосувалося

ДОСЯГНЕННЯ ВИШУ

Дві з дев'ятох представлених робіт науковців Ужгородського національного університету на конкурсі проектів молодих учених, котрі здобувають освіту чи є працівниками вітчизняних навчальних закладів, отримали фінансування від Міністерства освіти і науки України.
Змагалися майже 440 колективів авторів із-понад 110 ВНЗ

Із Днем знань!

Шановні колеги!
У переддень нашого свята — Дня знань — вітаю студентів, докторантів, викладачів, науковців, усіх працівників Ужгородського національного університету, його випускників, батьків студентів, партнерів, друзів із початком нового навчального року й бажаю усім успішно реалізувати свої плани і мрії в навчанні, роботі, творчості, науковій та викладацькій кар'єрі!
У тому, що в календарі державних свят України першим за Днем Незалежності іде День знань — є глибокий символізм. Знання, освіта — це майбутнє, це розвиток, це суспільний поступ, у якому формується й гартується нове покоління, котре, за мрією усіх батьків, має перевершити їхні здобутки.
Особливо хочу привітати наших першокурсників — ви долучилися до нашої великої й дружньої університетської родини, із якою будете успішно

ВСТУПНА КАМПАНІЯ

Попередні підсумки в цифрах

Вступна кампанія, яка розпочалась 11 липня, триває.
В останні дні серпня завершується прийом заяв на заочну форму навчання бакалаврату, абітурієнти складають фахові випробування за ОКР «Спеціаліст», ступеннями «Магістр» та «Бакалавр», розпочалися вступні іспити в майбутніх аспірантів, магістрів медицини, клінічних ординаторів, ще тільки стартує прийом заяв від іноземців.
Відповідно до Правил прийому, зарахування повинні закінчитися 16 вересня, а для закордонних студентів — 1 листопада.
Підбиваючи попередні підсумки, слід сказати, що вступна кампанія відбулася успішно. За даними Єдиної державної електронної бази з питань освіти, до УжНУ подано 21687 заяв від абітурієнтів. Із них — 11577 на денну форму бакалаврату,

долати виклики нашого бурхливого, але цікавого життя! Ви навчатиметесь у одному з кращих вишів України, який пишається своїм викладацьким складом, науково-технічною базою, фундаментальною бібліотекою, який динамічно розвивається сягаючи європейських стандартів.
Примножуйте добру славу Ужгородського національного університету власними досягненнями, науковими відкриттями, будьте кращими! Бажаю, щоб ваші імена стали гордістю не лише нашого університету, а й України загалом!
Володимир СМОЛАНКА,
ректор УжНУ.

а 2153 — на здобуття фаху за ступенем спеціаліста медичного та фармацевтичного спрямувань. Варто зазначити, що вказані категорії вступників подавали електронні заяви й тільки за наявності особливих умов зарахування — особисто в паперовій формі.
Електронних заяв — 13564, звичайних — 166. Усі інші вступники подавали тільки паперові заяви.
Випускники коледжів теж активно обирали УжНУ (понад 660 заяв) для продовження навчання на новому освітньому рівні за своєю або за іншою («перехресний» вступ) спеціальністю.
Від бакалаврів надійшло майже 6000 заяв для вступу за ОКР «Спеціаліст» та рівнем «Магістр».
До Природничо-гуманітарного коледжу надійшло 670 заяв від вступників, із них понад 550 — від випускників 9 класів загальноосвітніх навчальних закладів. До речі, у 2016 році прийом для здобуття ОКР «Молодший спеціаліст» здійснено востаннє.
Станом на 26 серпня зара-

ФОТОФАКТ

Студенти-іноземці, які навчаються в Ужгородському університеті, енергійно відсвяткували День Незалежності України з використанням своїх національних традицій.

НАША НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

Ще не оговтавшись після холодного дощу, який послала «братська» держава у вигляді війни, Україна зустрічає чвертьстолітній ювілей. На обвітненому голодоморами, воєнними діями, надзвичайними ситуаціями обличчі Неньки — певна, як і властиво для людей 25-річного віку, психологічна напруга, часткове невдоволення життям, сумніви щодо обраного шляху, пошуки кращого життя, роздуми про майбутнє. Це, так би мовити, іще сонячний бік ситуації, а захмарений — українські реалії: нищення культурного коду нації, смерть молодих бійців у зоні проведення АТО, економічна криза. Не раз Батьківщина падала на коліна, та тільки ж разів уставала, не раз світлий промінь надії майбутнього протинав темряву злиднів сьогодення, не раз нервова система в очікуванні державницького апокаліпсису була схожою на струну, напнуту на скрипці...

Понад 9000 днів країна то раділа певним крокам, зробленим назустріч незалежності, то відсівала золото успіхів від пилу ілюзій. Та все це поступово заповнювало розум трюнком усвідомлення власної гідності та місця на міжнародній арені. Першу дату на спеціальній дошці минулого нашої держави грифель виписав 1991-го року. У липні біля Київської міськради на щоглі замйорів синьо-жовтий прапор, у серпні проголошено незалежність; грудень запам'ятався всеукраїнським референдумом, дебютними виборами Президента; тоді також Польща першою підтримала зміни в нашій державі, а лідери України, Білорусі та Росії підписали угоду, відповідно до якої СРСР перестав бути суб'єктом міжнародного права. Словом, усі звитяги попередників дали жадані результати, виткані з чималих жертв, кривавих боїв та вічних ідей.

Будь-яка справа має свої закономірності розвитку. Скажімо, при оранці прийнято першу грудку землі кидати ластівці на гніздо. І хто дотримується звичаю, збирає хороший урожай. Із державою майже так само: для того, щоб знайти місце під сонцем серед інших таких же утворень, потрібно насамперед чимось пожертвувати, водночас шукаючи компромісу. Це і є, власне, першим кроком. Уже з 1992 р. Україна — член Парламентської асамблеї Ради Європи з безпеки та співробітництва в Європі. Крім того, у названий період тривав налагодження дипломатичних відносин із різними країнами. Тоді ж затверджено й тризуб як малий Герб, а ще 29 квітня збірна нашої держави зіграла в Ужгороді перший матч з угорцями. Як бачимо, початок виглядав доволі оптимістично. Недаремно кажуть у народі: «Яка пряжа, таке й полотно ляже».

Згадане прислів'я можна застосувати й до 1993 р.: Україна, Угорщина та Польща укладають договір про співпрацю народів Карпатського регіону, засновано Національну академію медичних наук України, тодішні президенти нашої держави та Росії відповідно Л.Кравчук та Б.Єльцин підписують документ про врегулювання конфлікту стосовно Чорноморського флоту, Міністерство юстиції реєструє ОУН...

Крок третій виявився доволі суперечливим. Разом із першою зміною влади 1994-ий відзначився відмовою від ядерного потенціалу, третього після США та Росії. До речі, нині з цього приводу точиться чимало дискусій. З одного боку, зважаючи на кризу, за якої все ж розвивалася молода держава, підписання відповідного документа означало світове визнання (неодноразово Л.Кравчук відстоював названу позицію). З іншого, уважають, що нинішньої війни не трапилося б, якби країна зберегла ядерний статус. Скажімо,

Воля поза зоною досяжності, або 25 кроків назустріч мрії

так висловлювався экс-секретар НАТО Дж.Робертсон: «Колишній Генеральний секретар НАТО заявив, що анексії Криму і конфлікту на Донбасі можна було б уникнути, якби Україна не відмовилася від свого ядерного арсеналу, підписавши Будапештський меморандум» ([Б.а.] Відмова України від ядерної зброї була помилкою, — экс-генсек НАТО // 24tv.ua. — 20.02.2015).

Крок четвертий був під знаком небесного захисту. Саме в травні 1995 р. на будівлі столичної міськради встановили повернений відповідним рішенням древній герб із зображенням архистратига Михаїла. А в листопаді, визнаючи принцип верховенства права, ми стали членами Ради Європи.

У 1996-му «народився» Основний Закон (уведено й гривню як національну валюту) та розпочалися олімпійські перемоги — з Атланти Україна привезла 23 медалі. На жаль, Олімпіада в Ріо, яка завершилася тиждень тому, засвідчила: маємо доволі скромні спортивні досягнення. Проблема не тільки в занепаді багатьох видів спорту, особливо зимових, у фінансуванні, а й у тренерських кадрах. Так, кращі наставники влаштовувалися за кордоном, а споруди, залишені в спадок від Радянського Союзу, майже не відновлювали. Однак ентузіазм спортсменів та їх учителів усі ці роки тримали на плаву неодноразові успішні виступи на міжнародному рівні. Олімпіада-2016 просто показала: ресурси вичерпано. Одних перекупили, інші виїхали самі в пошуках кращого життя.

Крім спортивних колізій, серйозних обертів набирали й політичні. Із 1997 р. згадаймо хоч би підписання з Російською Федерацією договору про розподіл і базування Чорноморського флоту (нам — 18 % кораблів, морські бази в інших країнах; «старшим братам» — розміщення їхнього флоту в Севастополі до 2017 р.). Як-то кажуть, не порівню, а по-братськи, проте з вигодою. Також у цей період було ратифіковано Європейську конвенцію з прав людини, підписано Хартію про особливе партнерство між Україною й НАТО, засновано орден княгині Ольги... Обмірковуючи шосту сходинку, збудовану офіційно незалежною Україною, згадала слова Остапа Вишні: «Гибла вже наша бідна країна політично, до того, можна сказати, гибла, до того погубила, що не витримало гуманне серце всіх країн і на Заході, і на Сході, і давай вони нас визнавати і де-юре, і де-факто... І повизнавали...»

Сьомий крок — науковий. У 1998-му встановлена премія (у подальшому — найвища відзнака держави) «Герой України». У листопаді за досягнення в зварюванні й спеціальній електрометалургії цю нагороду отримав академік НАН України Б.Патон.

Восьма сходинка — доволі різнопланова. За хронологією подій, спочатку українців сколихнула автокатастрофа, у якій загинув український політик В.Чорновіл; Л.Кучму вдруге обрали президентом; із Кримінального кодексу вилучено поняття смертної кари.

Міленіум розпочався теж неоднозначно: остаточно припинила роботу Чорнобильська АЕС та зник український журналіст Г.Гонгадзе, що призвело до численних протестних акцій. Серед позитиву — виникнення інтернет-видання «Українська правда» і 23 олімпійські медалі в Сіднеї.

Десятий крок, тобто 2001-ий, став роком політичних скандалів. Як зазначав директор Інституту політики М.Томенко, вони «дали можливість суспільству визначити абсолютно об'єктивний діагноз політичної ситуації у державі і побачити справжні обличчя влади та опозиції» ([Б.а.] 2001 рік став для України роком скандалів // pravda.com.ua. — 29.12.2001).

Одинадцята сходинка — економічна. Відомо, що наша держава співпрацювала з Міжнародною організацією з розробки фінансових заходів для боротьби з відмиванням грошей, отриманих злочинним шляхом (FATF). «Україна стала однією з небагатьох, хто потрапив під дію контрзаходів FATF, — фінансових санкцій. Протягом року після цього удару (скоріше по іміджу, ніж по економіці країни) нормалізація відносин з Групою з протидії відмиванню доходів, одержаних злочинним шляхом, стала одним із пріоритетів для керівників держави і політиків» ([Б.а.] Україна, економіка... Топ-події десятиліття // economics.unian.ua. — 31.12.2010).

2003-ий — рік Росії в Україні. Саме у вересні представники «братнього» народу розпочали будівництво дамби в Керченській протоці між Чорним і Азовським морями.

Тринадцятий крок засвідчив неабиякий сплеск патріотизму та здобутків. Чого варті перемога Р.Лижичко на «Євробаченні» в Стамбулі та 23 медалі на літніх Олімпійських іграх в Афінах. Із 2004-го маємо й День Державного прапора України (23 серпня). Не можна не згадати Помаранчеву революцію, яка мала стати еліксиром, що призведе до справжньої незалежності держави, натомість виявилася просто фантомом.

У 2005 р. нас чекали освітні нововведення та ще один важливий договір: Оттавська конвенція (відмова від протипіхотних мін). А в Норвегії С.Ніколаєнко, тодішній міністр освіти, підписав Болонську декларацію.

П'ятнадцята сходинка — знову економічна. Країни ГУАМ (Грузія, Україна, Азербайджан, Молдова) у Києві затвердили протокол, згідно з

яким було створено зону вільної торгівлі в рамках організації, що збільшило інвестиції в нашу державу.

2007-ий виявився інфляційним (після парламентських виборів). Воднораз у цей рік була й перемога — Україна разом із Польщею здобула право на проведення Євро-2012.

Найвищий спортивний реванш збігся із сімнадцятим кроком — 27 олімпійських медалей у Пекіні. Крім того, наша держава вступила до СОТ і запровадила ЗНО.

2009-ий запам'ятався гучним конфліктом — «газовою війною», яка завершилася угодою про поставки й транзит Україною російського газу до 2019 року, державними боргами, валютною «лихоманкою» (один долар усе ж зупинився на позначці 8 грн), фінансової кризи, заборонаю грального бізнесу. Воднораз рік Бика обіцяв утілення мрії у реальність. Зрештою, саме ці 365 днів ознаменувалися найбільшим демографічним сплеском в історії незалежної України — народжені в 2009-му 530 тисяч дітей і справді давали надії щодо кращого майбуття.

Усе ж кригу вікових старань розтопив 2010 р. Так, дев'ятнадцятий крок після проголошення Незалежності додав повноважень президентові, завдяки котрому змінився й вектор зовнішньополітичного курсу країни. Ідеться про відмову від вступу до НАТО, зміцнення зв'язків зі «старшими братами», зокрема продовження терміну перебування в Севастополі Чорноморського флоту (за знижену для України ціну на газ). Поряд із цим лунали й заяви про необхідність євроінтеграції. Словом, певне роздоріжжя. Ні нашим ні нашим... Ще одним яблуком розбрату виявилось надання звання Героя України провідникові ОУН С.Бандері: Захід країн радів, а її Схід протестував. Було й чимало маленьких «яблучок», через які з особливим азартом «білі комірці» ставали червоними від крові внаслідок численних бійок у Верховній Раді. У сутичках модо диктували не тільки кулаки, а й стилці, димові шашки... Тепло 2010-му принесло хіба літо, яке визнали одним із найспекотніших.

Двадцята сходинка виявилася в основному містком, що вів до наступного року, адже тривала інтенсивна підготовка до Євро-2012. Зокрема, в Україні зводили нові та реконструювали стратегічні стадіони. Ювілейна, 20-а, річниця незалежності не обійшлася без пенсійних «сюрпризів» (трудова вік жінок збільшено до шостого десятка) та гречаної кризи (30 грн за кг). Натомість 2011-ий був найурожайнішим на пшеницю, картоплю, кукурудзу.

Крок двадцять перший перебував під знаком розмінної монети: ВРУ прийняла закон про мови, який кардинально підривав авторитет і

так багатостраждального українського слова. Недарма ж Л.Костенко зазначала: «Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову». А мову відварами чи таблетками не вилікуєш. Тут потрібні радикальні дії. Нині в деяких містах і містечках досі лунають мелодії, популярні в Радянському Союзі, а на окремих провідних українських телеканалах «крутять» одіозних російських зірок естради. І питання не стільки в мові композиції, як у програмуванні людської свідомості на сепаратистські настрої. Короткими, наче березневий день, у 2012-му виявилися три з половиною тижні футбольної ейфорії, до якого держава готувалася п'ять років.

Ефект дежавю зненацька застав 2013 р.: зупинка на шляху до євроінтеграції вивела людей на мітинг, який після побиття молоді в ніч на 30 листопада перетворився в значно масштабніші вимоги Майдану. На жаль, і цей вогонь патріотизму виявився тільки спалахом. Міриади очевидних злочинів дехто досі бачить крізь рожеві окуляри.

Двадцять третій крок був позначений сумнозвісними диктаторськими законами, розгоном Євромайдану, формуванням нової влади, анексією Криму та війною на Донбасі, яка триває досі. У 2014-ому Президент П.Порошенко підписав угоду про асоціацію з ЄС.

Терористи продовжували атакувати попри неодноразові Мінські угоди, започатковано децентралізаційну реформу, відбувалися зміни в Конституції, антикорупційній та правоохоронній сферах. Двадцять четверта сходинка запам'яталася ще й ратифікацією угоди про асоціацію з ЄС.

І двадцять п'ятий крок після проголошення Незалежності довів: Крим не має визначеного статусу, та й живуть там точно не в Бога за пахуюю. Натомість Україна повернула надію на краще разом із Н.Савченко. Життя ж амбівалентне: щось забирає, щось дарує. Джамала виграла на конкурсі «Євробачення», а цьогорічний виступ на Олімпіаді став найгіршим за всю історію літніх Ігор (11 медалей і всього 31 місце у світі). Отож є сподівання: наступна новина стане знову переможною.

За чверть століття також «назбиралося» чимало виборів і ще більше обіцянок, зовсім мало з яких утілилися в реальність, а ще безліч злетів і стільки ж падінь. Держава розвивається за циклічною схемою: політична фаза — економічна — ідеологічна — знову політична... Нині переживаємо ідеологічну, найважчу стадію. Прочитую професора УжНУ С.Федаку: «...наступний рік буде завершальним в ідеологічній квадризі і взагалі в усьому 12-річному циклі, який почався з інвагурації В.Ющенка. Того року мусимо уже остаточно долатися, аби на наступні всім років поринути у справи. Все, як казав колись Л.Кучма, обнуляється і починається з нового аркуша. Відтак, послідує політичне чотириріччя, коли політичні перемини доминуватимуть над усіма іншими. Саме тоді можливе фактичне повернення Донбасу і Криму. Тільки після цього з 2021 р. почнеться економічний підйом. Тільки тепер, очевидно, розбудовуватиметься не олігархічна економіка, а якась інша модель» (Федака С. Закарпатський політолог: з 2017-го в Україні буде принципово новий цикл розвитку // goloskarpat.info. — 7.08.2016).

Кажуть, день слід починати й завершувати подякою. Так і повинні радіти тому, що є. Очевидно, поки кращого не заслужили. Усе ж мужність українців, подекуди безпорадність наших провідників дали щодо плоди: маємо чітко окреслену ідею — відчутти не ілюзорну, а справжню незалежність у всіх аспектах життя. Умови, за яких формувалася свідомість, загартували впродовж цих 25 кроків, котрі Батьківщина ступала на шляху до мети, і навчали, що ніхто не впливає молодого вина в старі бурдюки. Отож і нам слід дочекатися повного переливання крові вітчизняної політики, економіки, культури. Інакше воля ще довго знаходитиметься поза зоною досяжності... Та віряться, так не трапиться. Адже українці довели, що в душі не позбулися прагнення бути по-справжньому вільними, а навпаки, тільки посилюли його.

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

ПОСЕЛЕННЯ

Гуртожитський «бум»

Кажуть, справжній смак студентського життя здобувачі фаху пізнають у гуртожитках. Цьогоріч близько 850 першокурсників мали бажання мешкати саме в них, проте реалізувати задумане виявилось не так просто.

За словами директора студмістечка УжНУ Василя Кепича, кількість вільних місць — 360, що майже в 2,5 раза менше від потрібного обсягу. Така ситуація спричинена розширенням факультетів, створенням нових спеціальностей. У зв'язку з цим визначили пільгові категорії, які мають право на першочергове поселення, — сироти, діти, позбавлені піклування батьків, чорнобильці. Також пріоритет надали напівсиротам, студентам із багатодітних сімей, інвалідам 1 — 3 груп, учасникам АТО та їх дітям, тим, хто навчається за бюджетом чи живе у віддалених районах.

Процедура поселення традиційна: юнаки й дівчата, котрі подали відповідні заяви, повинні перевірити документи, отримати ордер від заступника декана з виховної роботи свого факультету, оглянути помешкання, пройти медичний огляд; потім слід внести кошти за проживання.

Згідно з нововведеннями до Правил внутрішнього розпорядку гуртожитків студмістечка УжНУ, аби уникнути заборгованості, студенти платитимуть за місце в кімнаті щонайменше за 3 місяці наперед, якщо є змога — за півроку чи рік. Можливість розраховуватися за один місяць (як і раніше) матимуть здобувачі фаху, які належать до пільгових категорій. Останній крок перед поселенням — підписання договору.

Такий процес виявився незвичним і нелегким для новачків. В.о. голови студради гуртожитку № 4 Олександра Пехньо, яка показувала кімнати майбутнім мешканцям, зауважила: «Першокурсників було чимало, усі хотіли якнайшвидше здійснити «оглядини». Декого не вразили умови чи розмір приміщення, але ж кожен може облаштувати його комфортно для себе. Довелося багато разів пояснювати подальші дії не лише колишнім школярам, а й їхнім батькам, котрі, як здалося, хвилювалися більше ніж діти».

Поділилися враженнями й власне першокурсники.

Мар'яна Бугина, філологічний факультет: «Усі дуже втомилися стояти в черзі, одна дівчина навіть знепритомніла... Щодо мене, коли вручили довгоочікуваний ордер, — забула про весь негатив».

Юрій Цалан, медичний факультет: «Було важко, довгі черги, тому що виділили 50 місць, натомість охочих — 157. Незадоволені обличчя людей не додавали оптимізму, але радію, адже поселився. Щодо стану кімнати — зізнаюсь, очікував кращого, проте, якщо зробити ремонт, жити можна».

Володимир Николін, факультет міжнародних відносин: «Мені пощастило жити на 6-му поверсі гуртожитку № 4, де на початку року зробили гарний ремонт. Це навіювало позитивні думки, хоч визнаю: черги виснажили навіть «міцних горішків».

Проте не всім пощастило стати новою частиною студмістечка УжНУ. Так, *Олександр Гасинець, першокурсник ФМПМБ*, розповів: «На жаль, у перший день оселитися в гуртожитку не вийшло, оскільки живу порівняно недалеко — за 55 км від Ужгорода, та маю надію, що у вересні все ж звільниться місце. Якщо ні — мешкатиму в родичів або орендуватиму квартиру».

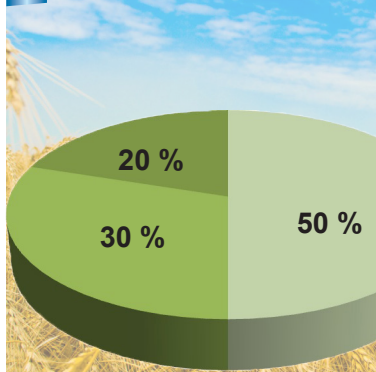
В.Кепич зазначив: дехто може відмовитися від кімнати, тому в перші два тижні вересня ще можливо буде поселитися. Крім того, після першого семестру навчання, коли магістри отримають дипломи й звільнять місця в гуртожитках, відбудеться друга хвиля поселення.

Загалом ознайомлення першокурсників із гуртожитком мало звичний для такої події дещо «спекотний» і динамічний ритм. Притому кастелянка гуртожитку № 1 Анна Диковець зазначила: «Бувало, що першокурсники не могли подивитися кімнату, бо їх старші сусіди не залишили ключа або влітку змінили замок; а так ніяких надзвичайних ситуацій... Уже в перший день студенти могли взяти потрібну білизну, щоб потім сміливо їхати для навчання, знаючи: ліжко готове».

Бажаємо першокурсникам гарно облаштуватися в нових оселях, подружитися із сусідами та вдало розпочати студентський етап життя!

Ольга БРАЙЛЯН,
«Погляд».

ОПИТУВАННЯ

Як ви відсвяткували День Незалежності?

День Незалежності — особливе свято для кожного, хто відчуває себе частиною України, яка вже долає чвертьстолітній ювілей. Хтось віддає перевагу святкуванню в колі рідних, хтось зустрічає цей день разом із друзями, хтось їде на парад чи концерт. Я запитала в одній із соцмереж студентів УжНУ, як вони відзначили 25-ту річницю нашої Батьківщини. Дані такі:

Ходив/ла на концерт — 20 %.
Відзначив/ла свято вдома з рідними — 30 %.
Був/ла на природі — 50 %.

Марія ЗЕЛІНСЬКА,
студентка відділення журналістики.

СПІВПРАЦЯ

УжНУ та ДонНУ готуватимуть сучасних управлінців

Ужгородський національний університет продовжив співпрацю з Донецьким національним університетом імені Василя Стуса (Вінниця), із яким ділить 17 — 18 місця в консолідованому рейтингові ВНЗ України. Очільники вишів Володимир Смоланка та Роман Гринюк підписали договір про реалізацію магістерської сертифікатної освітньої програми під назвою «Публічна політика та адміністрування». Презентували розробку на прес-конференції в залі вченої ради нашої альма-матер.

«Другий рік ДонНУ працює в екзилі й тішить: ще на початку 2016-го року ми підписали угоду з УжНУ, яка дає можливість допомагати один одному в науковій та освітній сферах. Цей захід — перший крок у реалізації домовленостей. Дякую за простягнуту руку допомоги в складний час», — розпочав ректор евакуйованого університету Р.Гринюк.

Своєю чергою, В.Смоланка висловив подячність керівникам проекту з обох сторін — Мирославі Лендшел, проректору з науково-педагогічної роботи УжНУ, і Тетяні

Нагорняк, проректору з навчально-педагогічної роботи ДонНУ, — і зазначив: «Створена програма є унікальною, адже знаходиться на перетині багатьох спеціальностей. Її учасники здобудуть знання, необхідні в роботі нового типу управлінця. Трапилося так, що Донецький національний університет географічно став ближчим до нас. Тому укладання договору посприяло впровадженню інноваційних форм підготовки студентів. Ми певнені: це лише початок, проект буде популярним, а наше співробітництво розшириться».

Про впровадження ініціативи розповіла Т.Нагорняк: «У контексті затвердження Міністерством освіти і науки України нового переліку спеціальностей, реалізації положень нової редакції Закону «Про вищу освіту» ми вирішили, що практично скерована міждисциплінарна програма зможе підготувати управлінців, орієнтованого на реальну дійсність, інтереси громади, нації».

«Сертифікатні програми — поширена в Європі форма навчання, додаткова освітня послуга, адже слухачі здобувають знання та навички, непередбачені класичними програмами. Наш проект «Публічна політика та адміністрування» є міждисциплінарним, тобто побудований на стикові економіки, права, політології, дозволяє набути навичок, потрібних сучасному управлінцю», — зазначила М.Лендшел.

Створена альтернативна прог-

рама викладання пропонується мотивованим особам, тому кількість слухачів обмежена (по 10 з обох університетів). Її учасниками можуть стати магістранти й просто зацікавлені люди, котрі вже здобули вищу освіту. Навчання триватиме впродовж 9 місяців (оплата — по 625 грн за кожен).

Читатимуть лекції, улаштовуватимуть майстер-класи та практичні заняття викладачі Ужгородського й Донецького національних університетів. У зв'язку з цим планують організувати спеціальну серію заїздів науковців з обласного центру Закарпаття до Вінниці й навпаки. Для ефективності навчання мають намір зменшити навантаження для студентів стаціонарного відділення, котрі будуть слухачами програми. Члени проекту візьмуть участь в осінній англійській школі в Карпатах, яку влаштують зі словацькими партнерами.

Набір охочих здобути додаткові компетентності, передбачених інноваційним проектом «Публічна політика та адміністрування», здійснюватимуть у вересні, заняття розпочнуть із жовтня. Для вступу необхідно подати заяву, копії паспорта, ідентифікаційного коду, документів про вищу освіту, для студентів — також довідку з місця навчання. В Ужгороді заяви прийматимуть на кафедрі політології та державного управління факультету суспільних наук.

Ольга БРАЙЛЯН,
«Погляд».

РЕМОНТНІ РОБОТИ

Аби забезпечити студентам хороші умови здобуття освіти й проживання, в Ужгородському національному університеті дбають про вдосконалення інфраструктури. Будівельні бригади плідно працювали в навчально-лабораторних комплексах, гуртожитках, господарських спорудах вишу впродовж року й посилюють роботу в літній період, коли молодь відпочивала на канікулах.

За словами проректора з адміністративно-господарської роботи Дмитра Соїми, у головному корпусі УжНУ оздобили шістнадцять кабінетів на другому поверсі, задіяних у функціонуванні приймальної комісії, а також на

п'ятому поверсі, де розміщені геофак і ФІФ. Загальна площа відремонтованих приміщень — 1911 м².

Капітальні зміни — і в коридорі третього поверху, на сходах із підвалу до горища медичного факультету, комплексний — у приміщеннях загальною площею 98 м².

У по-сучасному оздоблених чотирьох аудиторіях та збройовій кімнаті навчатимуться вихованці кафедри військової підготовки. Оновили приміщення й на базі ФІТ, ФМПМБ, юрфаку. В останньому також обладнали кабінет інформатики й внутрішнє подвір'я. На історичному факультеті реконструювали приміщення гардеробу на службові кабінети юридичного відділу УжНУ. Комплексний ремонт виконали в лабораторії музею. За підтримки польського мецената

В.Гжешука комп'ютерний клас облаштували на факультеті міжнародних відносин.

Покращили умови й у навчальних кімнатах та рентген-кабінеті для фізиків. На біофаку, своєю чергою, відремонтували вбиральні, оздобили коридори першого й другого поверхів, сходову клітину. Над басейном, який розташований на ФЗЛ, замінили дах. Очистили й саму споруду, замінивши воду та фільтрувальну систему. Також косметичний ремонт зробили в роздягальні та душовій великої зали спорткомплексу.

Крім цього, оновлення покрівель, ринв, водостічних труб здійснено в будівлях медичного та юридичного факультетів, ІТФ, кафедри виноградарства, дільниці вирощування кристалів,

СКБ «Квант», гаража, центрального складу, виробничої майстерні, видавництва «Говерла», ботанічного саду. Шиферну покрівлю замінено металевою на біобазі «Колочава». У Центрі гунгарології встановлено нову систему опалення. Для заміни вікон у навчально-лабораторних корпусах витратили близько 750 тис. грн.

Масштабні роботи стосувалися й покращення умов у помешканнях студентів. Так, будівельники працюють над створенням нової котельні для обігріву гуртожитків №№ 1 — 3. Загальний кошторис зазначеного проекту — понад 4 млн грн. Щодо гуртожитку № 4, то УжНУ за підтримки уряду Угорщини зробив капітальний ремонт за євростандартами у фойє та на п'ятому поверсі споруди.

СОЦІАЛЬНЕ

Коли студенти можуть отримати одноразову матеріальну допомогу?

Одноразова соціальна допомога — малодосліджена студентами тема. У старанних пошуках за допомогою Google я натрапила тільки на не дуже зрозумілі закони, тому, щоб уникнути двозначності в тлумаченні цього поняття й краще зрозуміти його зміст, вирішила звернутися до профкому.

Під одноразову соціальну допомогу закладають не так уже й багато, усього 300—500 грн. «Студентська профспілка має активні та пасивні доходи. Це, насамперед, благодійні внес-

ки, а також депозитний рахунок профкому, відкритий ще в 1987 році. На основі обсягу бюджету та деяких інших факторів і визначається сума одноразової соціальної допомоги», — зазначає голова профкому студентів УжНУ Ростислав Головачанський.

Утрата годувальника чи близької людини, а також травми й важкі захворювання — найпоширеніші причини, через які здобувачі фаху отримують одноразову матеріальну допомогу. Отже, як можна її одержати?

Так звана «соціалка» надається студенту при втраті годувальника (смерті батька чи матері або ж інших опікунів) та близької людини (брата чи сестри). Юнаки й дівчата впродовж трьох років із

дня трагедії мають право отримати допомогу. Для цього потрібно звернутися в профком із копіями паспорта, ідентифікаційним кодом і копією документа, що засвідчує смерть. Процедура триває недовго, студент збирає потрібний пакет документів, пише відповідну заяву та йде до профспілкової організації УжНУ, приміщення якої знаходиться на третьому поверсі гуртожитку № 4.

Соціальна допомога при травмах та захворюваннях, як згадувала раніше, також доступна для здобувачів фаху. Для цього, крім копії власних документів, потрібна ще (як доказ) медична довідка. Але на який термін власне процес опрацювання даних та при-

йняття рішення затягнеться, не попереджають.

Студенти-сироти та напівсироти можуть сподіватися також і на іншу додаткову матеріальну допомогу. Для цього на факультетах збирають пакет копій відповідних документів.

«У минулі роки була певна соціальна допомога у вигляді додаткових коштів або ж зменшення оплати тим, хто навчається за контрактом... Документи збирають за моєї ініціативи на філологічному факультеті. Роблять це для того, що коли буде якась допомога, то аби зайве не турбувати юнаків і дівчат. Адже існуватиме документальна база з необхідною інформацією про студентів-пільговиків, котрі здобувають фах у

нашому підрозділі», — зазначає голова студради філфаку Марія Якубишин.

У зв'язку зі скрутним матеріальним становищем (важливо при подачі копій документів також принести довідку про середній дохід сім'ї) або ж через інші індивідуальні причини студент теж може розраховувати на допомогу. Надається така одноразова «соціалка» тільки представникам денної форми навчання. Окремою причиною отримання матеріальної допомоги є смерть студента. У такому разі відповідні кошти одержує один із близьких родичів. Слава Богу, подібні випадки трапляються дуже рідко.

Яна ТЕГЗА,
бакалавр відділення журналістики.

ПОГЛЯД НА «ПОГЛЯД»

Аби бути ближчою до читача, редакція нашої газети впродовж минулого навчального року здійснила анкетування студентів. На 5 запитань відповіло кількасот представників більш ніж 10 факультетів рідного вишу. Що ж удалося з'ясувати? Погляньмо разом.

«ЯКЕ ВРАЖЕННЯ У ВАС СКЛАДАЄТЬСЯ ПІСЛЯ ПЕРШОГО ПЕРЕГЛЯДУ ГАЗЕТИ?»

Саме таким було перше запитання до читачської аудиторії, а відповіді на нього виявилися найповнішими. Як позитив, респонденти відзначають: є розмаїта інформація (серйозна, пізнавальна, розважальна, актуальна) із промовистими ілюстраціями; стислий виклад головних новин, зокрема з факультетів; чимало різних рубрик; чудові аналітичні статті; цікаві теми; широке висвітлення університетського, особливо студентського життя (притому й поза стінами альма-матер); публікації про наукову діяльність УжНУ, життя міста; влучні афоризми; яскраве оформлення. Подобається читачам, що на першій шпальті великі світліни, а після виходу чергового номера він з'являється в Інтернеті. Крім того: редакція «не забуває про людей, які нині захищають нашу Батьківщину»; подає «інтерв'ю з викладачами, особливо під рубрикою «Цілоком відверто», із публічними й просто цікавими людьми»; «матеріали, близькі молодим людям»; «публікації в газеті завжди актуальні»; «гарний стиль самої газети»; «коли читаєш її, то зелена барва якось заспокоює»; «цілоком пристойно виглядає як для студентського видання»; «привабливі заголовки». А ще: «Порівняно з багатьма закарпатськими виданнями «Погляд» може претендувати на звання «Часопис із найменшою кількістю помилок»; «нашу газету читають в обласній бібліотеці»; «змінила свій формат на великий і стала кольоровою. Це виглядає естетично та престижно»; «слу-гує майданчиком для практичної реалізації творчих здобутків студентів»; «є історії про звичайних ровесників з університету».

Воднораз респонденти висловлювали побажання та акцентували увагу на окремих недоліках: інформація про підрозділи є, але її недостатньо, майже немає матеріалів, які б писали не лише студенти-журналісти, а й представники з інших факультетів; більше давати публікацій (насамперед інтерв'ю) із людьми, котрі левову частку віддали вишу, а вже пішли на пенсію; уміщувати рекламу та оголошення, які б зацікавили молодь. Також: «Особливих «мінусів» я не помітила, проте б не завадило додати гумору», «до-сить мало сторінок як для газети, яка виходить лише раз на місяць», «відсутній анонс змісту газети, що ускладнює пошук потрібної рубрики або новини»; «вирісність цей пункт — нема в «Погляду» «мінусів», хіба більше висвітлювати

Про що розповіли анкети

Тоді ще працівник газети «Погляд» Олеся МАТІЙ у той час іще студентці 5 курсу медичного факультету Світлані ПИЛИПОНЬКО вручає подарунок — сертифікат на заняття в одному з фітнес-клубів — за найоригінальніше заповнену анкету

проблеми університету»; «здійснювати опитування студентів на різні теми»; «дещо ідеалізоване видання»; «до юнаків і дівчат часопис майже не потрапляє»; «деякі статті доцільно лаконізувати, оскільки з великим обсягом можна втратити увагу читача»; «найбільшим недоліком вважаю невчасний вихід газети, але це виправданно рядом об'єктивних причин, зокрема видання не позиціонує себе як щоденне або тижневик і не має боротися за оперативність»; «хочеться, щоб висвітлювали більше культурних подій, які відбуваються на Закарпатті»; «мало розважальних рубрик».

«ЩО НАЙБІЛЬШЕ ІМПОНУЄ / НЕ ІМПОНУЄ В ОФОРМЛЕННІ ВИДАННЯ (ЩО Б ЗМІНИЛИ, А ЩО Б ЗАЛИШИЛИ В ТЕПЕРІШНЬОМУ ВИГЛЯДІ: ТЕКСТОВІ ШРИФТИ, ЗАГОЛОВКИ, НАЗВУ ГАЗЕТИ, РУБРИКИ, ІЛЮСТРАЦІЇ, КОЛІР, КІЛЬКІСТЬ КОЛОНОК ТОЩО)?»

Ось якими в основному були відповіді на це запитання: «Заголовки слід виділяти кольоровим шрифтом», «зробити основний текст більшим шрифтом»; «подобається оформлення. Воно досить просте, але водночас молодіжне, яскраве»; «дизайн газети би без змін, усе радує око»; «оформлення газети дуже подобається, не ускладнює її перегляд»; «подобається, що основні елементи дизайну виконані в спокійному кольорі»; імпонує величина шрифту заголовків; «на

мою думку, у деяких статтях не вистачає актуальних світлин, які б відповідали тим чи іншим подіям. Але це відбувається не систематично, тому великого дискомфорту не відчувається»; «імпонує розмір шрифту»; «змінив би оформлення слова «Погляд» на першій сторінці»; «імпонує стриманий і водночас яскравий стиль газети, можна б трохи погратися зі шрифтами в заголовках»; «доцільно розбавити ілюстрації креативними карикатурами, що неодмінно додало б газеті гумору та цікавинки»; «давати коротші й влучніші заголовки»; «більше ілюстрацій»; «хочеться, щоб виклад деяких матеріалів був стислим або навпаки»; «більше фотозвітів із цікавими й подекуди смішними заголовками».

«ПУБЛІКАЦІЇ НА ЯКІ ТЕМИ ВАМ ПОДОБАЄТЬСЯ / НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ ЧИТАТИ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ?»

Третє запитання було сповнене теж різноманітних відповідей. Зокрема, найбільше подобаються: «Студентська файта», «Творча майстерня» та «Повсякдень», а також актуальні новини, цікаві факти, рубрика «Навчальний процес», краєзнавча інформація та все, що пов'язане з туризмом, позанавчальним життям університету, інтерв'ю з людьми, які чимось прославилися в УжНУ (скажімо, удало виступили на різних наукових конференціях, олімпіадах, спортивних змаганнях), про українських воїнів-героїв («Окрема подяка за статті про наших захисників»), студентські будні й дозвілля, їх особливості, про «свій» факультет, спорт, культуру, про новини,

що відбуваються в нашому місті. До душі читачам — жартівливі матеріали. Були навіть відповіді: «Подобаються всі публікації», «усе подобається», «немає таких, які не подобаються». Я вважаю: кожен шукає в газеті щось цікаве для себе», «а публікації, які не подобаються, — поки такого не було, тому що все актуальне та різноманітне».

Менше схильна читати молодь про офіційні засідання, політику, «яка вже просто дістала, хоч у цій газеті я не особливо спостерігала політичну тематику й не можу сказати, що остання мені не подобається» (водночас багатьом суспільно-політична тематика до вподоби), про суху статистику та «аналітичні прогнози, які мають тенденцію залишатися просто прогнозами, але таких статей було буквально 2—3». Читачі радять більше давати цікавих історій від студентів, карикатур, навіть на самих себе, про курйози на парах.

«МАТЕРІАЛАМИ ІНФОРМАЦІЙНОГО, АНАЛІТИЧНОГО ЧИ ХУДОЖНЬО-ПУБЛІЦИСТИЧНОГО СПРЯМУВАННЯ ВИ ДОПОВНИЛИ Б «ПОГЛЯД»?»

Якщо брати в цифрах, то тенденція така: за збільшення інформаційних матеріалів — 23 відсотки читачів, за «аналітику» — 35, за художньо-публіцистику — 42 %. Траплялися й інші думки: «З усього трішки потрібно», «усього й побільше», «хай це питання вирішує колектив».

«ЯКІ НОВІ ТЕМИ, РУБРИКИ, НА ВАШУ ДУМКУ, ПОВИННІ З'ЯВИТИСЯ В ГАЗЕТІ?»

На останнє запитання анкети найчастіше лунали відповіді: запровадити колонку для викладачів, рубрики для кожного факультету, «Університет очима студентів» (із зазначенням шляхів покращення навчального процесу й відпочинку), «Як знайти роботу після закінчення УжНУ?», «Психологія молоді», «Моє хобі», «Запитай у викладача», «Найпопулярніші висловлювання наставників», «Це цікаво», «пов'язані з життям студентів в інших країнах», «хочеться більше гороскопів», «Селфі з викладачем», «Селфі з прибиральником», «Селфі з ректором», «Світова література», «Космос», «Кросворди». До вподоби аудиторії — рубрики-рейтинги (скажімо: «Хто скільки разів запізнився на пари», «Невдалі студентські відповіді на практичному занятті», «Найцікавіші лекції» тощо), матеріали про новинки в музиці або щось зі світу мистецтва та юнаків і дівчат різних підрозділів, про випускників вишу, які досягнули чогось у житті, поради й консультації на всі випадки, опитування «Думка Ужгорода». Наші читачі хочуть бачити більше публікацій про побут, проблеми студентів, стосунки між ними та викладачами. А ще про подорожі й конкурси, сучасні дослідження в галузі науки, анекдоти від наставників тощо.

В окремих анкетах залишено записи: «Хай усе буде, як є»; «усе влаштовує, не потрібно змінювати»; «уважаю, що нових тем чи рубрик не варто додавати, їх достатньо», «жодна нова рубрика не завадить».

Окреме спасибі за такі висловлювання: «Гарні весняні статті. Чудова газета. Творча команда. Натхнення вам, цікавих ідей та визнання!», «більше позитиву в деяких питаннях, але незважаючи на це — творча команда, великі молодці. Успіхів вам!»

ПІДСУМКОВИЙ КОМЕНТАР

Насамперед редакція вдячна всім, хто відверто висловився, дав слушні поради, відзначив успіхи й недоліки в роботі нашого колективу. В основному пропозиції слушні, будемо намагатися їх реалізувати. І до прикладу, опитування вже повернулися на шпальті часопису. Або ж: ми свідомі того, що необхідно більш повнокровно висвітлювати життя підрозділів.

Дещо перегується з намірами поглядівців. Приміром, пропонується рубрика «Студент-письменник» функціонує у вигляді «Педагогічного пера». Однак не все від нас залежить. Так, ми лише «за», аби друкувалися не тільки студенти-журналісти, філологи загалом, а й представники інших факультетів, проте тут ініціативу повинні перехопити самі автори. «Погляд» же готовий публікувати всіх! Чекаємо на пропозиції від молоді щодо кращого розповсюдження газети, адже часопис постійно надходить і на факультети, і в бібліотеки, і в гуртожитки. А ще є у форматі pdf на сайті УжНУ, тому ознайомитися з ним можливість є. Тим не менше, ми вам удячимо за увагу до нас. Спілними зусиллями робимо «Погляд» іще кращим!

Володимир ТАРАСЮК,
головний редактор газети.

МІЖНАРОДНА СПІВПРАЦЯ

Біологи УжНУ активно контактують з угорцями

Науковці біологічного факультету УжНУ плідно контактують із колегами з Ніредьгазького університету.

Упродовж кількох зустрічей обговорювали шляхи співпраці та участь представників у спільних проєктах і дослідженнях, досягнуто домовленостей та окреслено головні вектори кооперації.

Нині одним із напрямів спільних досліджень є вивчення мікробіоти енергетичної верби за умов різних типів підживлення протягом тривалого досліду у

відкритому ґрунті. Відібрані проби й триває процес вивчення.

У робочій групі з угорськими партнерами беруть участь доценти Ужгородського універси-

тету А.Колесник, М.Кривцова, Я.Гасинець, М.Глюдзик, старший лаборант Н.Бобрик.

За інформацією Медіацентру УжНУ.

ПЕГАСОВЕ ПЕРО

«Молімося за Україну...»

АНТОНІНА КОРНУТА є студенткою відділення журналістики філологічного факультету. Свої вірші в «Погляді» уже друкувала, а нині запропонувала нові. Як і в попередніх, у них є свій настрій. Сподіваємось, він припаде до душі читачам, авторці ж бажаємо поетичного вдосконалення!

**НЕДІЛЯ. РАНОК. КУХНЯ...
І МИ ВДВОХ**

Неділя. Ранок. Кухня...
І ми вдвох.
Твій теплий чай, моя холодна
кава,
На вулиці звичний переполох,
І в нас розмова: сіра, нецікава.

Ти знов бурмочеш щось собі
під ніс:
«Вчорашній матч... І наші
знов програли».
А я у котре: «Прикріпи карниз».
І чути з коридору: «Тату,
мамо».

Хоч за плечима ціле в нас
життя,
Та зачекала нас з тобою
старість,
Ми сперечаємось: хто викине
сміття,
Старіти вдвох — рідкісна ж
бо радість.

Коли волосся вкрила сивина
І стало видно найдрібніші
зморшки,
Ти кажеш, я красива — дивина,
Хоч сердишся на квіти мої
в горщиках.

Велика рідкість — доживати
дні
Удвох з коханою людиною,

Коли в його турботі і теплі
Ти знову почувашися дитиною.

**І ПОПРОЩАВШИСЬ,
ПІДЕ З ХАТИ**

І попрощавшись, піде з хати.
Лиш мати вийде на поріг,
На шию юному солдату
Повісить хрестик-оберіг.

І гірко-гірко заридає:
«Єдиний син, рідненька кров»...
Війна страшна, вона не знає
Про неньки болі і любов.

Війні усе одно, що десь кохана
Під серцем носить сироту
І що страшна смертельна
рана
У дім принесла тяготу.

Впаде враз мати на коліна,
Стиснувши хрестика в руках.
Молімося за Україну,
Вона — в вогні, вона —
в сльозах.

**КОЛИ ТВІЙ ПОГЛЯД
УПІЙМАЄ МІЙ**

Коли твій погляд упіймає мій
І відвести його не буде сила,
Я раптом зрозумію — ти
із мрій,
Ти із чекань, тебе давно
просила.

Не буде більше не моїх, не тих
Людей, стосунків, почиттів
дитячих.
Спинилась мить, і навіть час
притих,
І я уже давним-давно не плачу.

Мої долоні, вічномерзлі досі
В його руках знайшли своє
тепло,
Він у весну мою одвічну осінь
Перетворив усім-усім на зло.

І я собі дозволила літати,
У мріїх десь придумую ім'я
Маленьким діткам, котрим
станеш татом.
Щасливий ти, щаслива двічі я.

**БУДЬ ЛАСКА,
НЕ ПЕРЕЙМАЙСЯ
ДУРНИЦЯМИ**

Будь ласка, не переймайся
дурницями,
Не займайся плітками, себе
не обманюй.
Ти — не принцеса, навколо —
не лицарі,
Ніхто не любитиме більше
за маму.

Будь ласка, просто послухай:
Треба в собі заспокоїти опір,
Втримати сили, не падаючи
духом,
Чути, як дихає солодко спокій.

Будь ласка, не сперечайся
зі світом,
Ти ж не один весь такий
унікальний,
Просто знайди, хто тебе
буде гріти,
Кому ти щоранку варитимеш
каву.

Будь ласка, цілуй своїх
близьких,
Друзів найкращих і просто
людину.
Коли ти літаєш чи падаєш
низько,
На небі тебе бережуть
щохвилини.

Антоніна КОРНУТА,
студентка відділення журналістики.

РІШЕННЯ

У боротьбі з плагіатом

Кабінет Міністрів схвалив створення Національного сховища академічних текстів.

«Створення сховища дозволить автоматизувати пошук плагіату», — зазначила міністр освіти і науки Лілія Гриневич на засіданні уряду. За її словами, відповідне сховище дасть змогу навчальним і науковим установам автоматизувати процес пошуку

плагіату в академічних працях студентів і наукових співробітників.

Л.Гриневич підкреслила, що це є частиною політики Міністерства освіти і науки в боротьбі з плагіатом в академічному середовищі.

На створення сховища необхідно близько 180 тисяч гривень, які будуть виділені з коштів державного бюджету, передбачених для міністерства.

Джерело: life.pravda.com.ua

НОВІ ВИДАННЯ

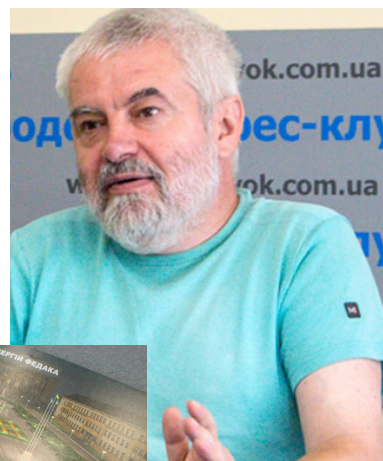
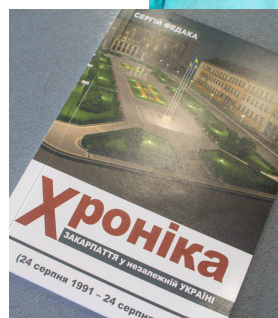
25 років – у майже 1000 дат від професора Сергія Федаки

В Ужгородському прес-клубі відбулася презентація нової книжки Сергія Федаки «Хроніка Закарпаття у незалежній Україні (24 серпня 1991 — 24 серпня 2016)», яка містить близько тисячі дат останньої чверті століття, (майже сотня з них, до речі, стосується УжНУ) — події політичної, економічної, культурної історії області.

Презентував видання автор Сергій Федака, професор кафедри історії України УжНУ, доктор історичних наук.

«Хроніка містить близько 1000 дат із певним коментарем до кожної події, — зазначив автор. — Книга — один із виявів ювілейних святкувань та осмислень прожитого. Загалом коли я оглядався на ці роки, то аж дивувався, скільки всього пережито, скільки було переломних подій, і зі знаком «мінус», і зі знаком «плюс». Збудовано багато нового й примножено чимало. Водночас тривали різні вектори розвитку».

Особливо уважно С.Федака описує складні політичні моменти в перші роки після здобуття Україною незалежності. Ідеться також про зміни в господарському житті краю. Значну увагу приділено й драматичним подіям із життя людей, зокрема повеням. Відображена й Помаранчева революція, місцеві мітинги, гучні заяви тощо,

а також Революція гідності. Із воєнними діями на Сході у виданні пов'язані близько 20 записів, що стосуються участі закарпатців у боях на Донбасі, увіковічення пам'яті полеглих.

Книжка описує й культурні моменти, соціальні, демографічні та інші. Завершується хроніка історико-статичним нарисом про сучасне Закарпаття. Автор уважно стежить за публікаціями місцевих ЗМІ, особисто побував на більшості подій, описаних у виданні.

Це вже не перша така робота С.Федаки в жанрі історичної хроніки. А за кілька років слід чекати ґрунтовної праці про історію Закарпаття від найдавніших часів до сьогодення, можливо, у кількох томах.

За інформацією Ужгородського прес-клубу.

ІЗ ПРОЧИТАНОГО

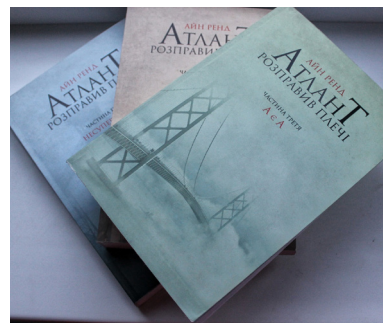
Атлант розправив плечі

Завдяки соціальним мережам, блогам, телебаченню, радіо, пресі та іншим видам ЗМІ ми постійно знаходимося у вирі інформаційних потоків, у якому можна простежити тенденцію популярності. Серед нашумілих видань слід виділити трилогію «Атлант розправив плечі», про яку, починаючи з дня її виходу в нашій державі, важко було не почути.

Я не втрималася й теж прочитала. Видавництво «Наш формат» надає перевагу бізнес-бестселерам; книжка цікава — із цим важко посперечатися, але сказати, що вона гід у веденні бізнесу — неможливо. Трилогія не з дешевих: кожна частина коштує більше ста гривень, і це лише ціна від «виробника». Якщо купувати не в книгарні «НФ» або не замовляти через їхній сайт, то націнка становитиме від 50 до 200 грн.

Чіткої формули бізнесу в названій історії немає, крім того, що кожен повинен робити добре свою справу й не сунути носа до праці когось іншого. У книжці в основному йдеться про політику мародерів, яка привела країну до занепаду.

Атлантами в літературному творі виступають люди, котрі

успішно вели бізнес і покинули його замість того, щоб не допустити до влади тих, котрі нічого в цьому не тямлять. Атланти все покинули й подалися в долину під знаком долара.

Трилогія захоплива, і багато хто від неї в захопленні. Чи варта вона прочитання? Так! Чи відповідає ціна моєму очікуванню? Ні! Чи є в книжці формула ведення бізнесу? Ні!

Для початку ХХ століття слова Айн Ренд та її філософія об'єктивізму справді мали стати вибуховими, але минуло вже майже сто років із моменту її написання, і світ не стоїть на місці. Мою свідомість книжка не змінила, як стверджують у відгуках, однак як літературний твір прочитання ця історія варта.

Марія ЗЕЛІНСЬКА,
студентка відділення журналістики.

ГУРТОЖИТСЬКА КУХНЯ

Невдовзі розпочнеться навчальний рік і разом із чергами до бібліотек з'являться й черги до гуртожитських кухонь. Недарма існує вислів, що з дипломом студент отримує й виразку шлунка. Отож трохи про «голодних і бідних» здобувачів фаху.

Студенти — такий прошарок суспільства, який постійно заклопотаний, не має часу правильно харчуватися, зокрема й споживати здорову їжу. Гуртожитські мешканці — окрема історія для роману, який би, можливо, став довшим за багатотомні «Війну і мир».

Зранку й до обіду, поки тривають пари, на допомогу приходять яблуко чи пиріжок, кава. Коли ж час вертатися додому, у гуртожиток, там починається пекельна кухня. У понеділок — вівторок юнаки й дівчата витягують із холодильника й «шикують» відбивні, котлети, салати... (наче після весілля), які приготувала у вихідні мама. Коли запаси добігають кінця, у «бій» вступають

До всіх голодних і ситих...

кулінарні здібності найкращих світових шеф-кухарів, котрі «живуть» у кожному з мешканців гуртожитку.

Пріоритетом, звичайно, є закарпатські смажені «крумплі». Це легко, швидко й смачно! Можна побалувати себе й суто холостяцькою стравою — пельменями або варениками, бутербродами чи яєшнею. Вищий пілотаж — запіканки, вінегрет, плов, макарони з підливою, запашний український борщ, угорський левеш, кремзлики, пюре та котлети власного приготування.

Кілька років тому в гуртожитках були газові плити з духовками. Інженери залюбки запікали кролика, картоплю з цибулею й салом, готували домашню піцу. На запах збігався весь поверх...

Коли нема часу або ти геть стомлений, привітні продавчині найближчого магазину нагодують багетами чи хот-догами. Однак це, як кажуть, запасний варіант.

У «святий» день, коли навколо все квітне й життя просто неймовірно чудове (тобто нараховують стипендію!), у най-

ближчому супермаркеті — набіг, немов монголо-татарського іга й варягів. Усі — із переповненими пакунками. Місцями «дислокації» студентів у цей період можуть бути кафе, де молодь смакує суші, стейки, пасту чи інші закордонні делікатеси. Словом, поповнюється бюджет магазинів та особливо піцерій, які безкоштовно привозять замовлення на БАМ.

Коли життя знову втрачає фарби, стає похмурим і сірим (тобто стипендія закінчилася), на кухні стає людно, гамірно, а ще смачно пахне!

Оксана ПІТРА,
випускниця відділення журналістики.

ІТ-ТЕХНОЛОГІЇ

ВУЖНУ влаштували загальноукраїнську школу представників ІТ-технологій.

Організатором виступив факультет інформаційних технологій. А ініціював захід завідувач кафедри інформаційних управляючих систем та технологій Олександр Міца, котрий, до слова, неодноразово був учасником таких тренінгів в інших регіонах. Він зауважив, що Літня школа програмування працювала згадано: «Прийшло більше ста осіб із двадцяти університетів. Зібралися кращі студенти країни. До речі, 90 відсотків із них уперше побували на Закарпатті. Також ми залучили закарпатських школярів, бо вони — наша надія: хочемо, аби перемагали на учнівських олімпіадах і вступали до УжНУ».

Власне заняття тривали впродовж шести днів. Спочатку лектор пояснював тему, потім присутні розв'язували задачі, а далі розбирали їх разом із наставником. Завершальним етапом було дорожнє завдання.

За підсумками змагань у пер-

«Запрограмований» відпочинок

шій лізі перемогли програмісти зі Львівського національного університету імені Івана Франка. Другими стали гості з Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Третє місце посіла команда UzhNU_Brainiacs (С.Оришич, Р.Мельник та Р.Рубаненко; тренер — О.Міца). У другій лізі кращі: UzhNU_Cosinus (І.Баренблат, А.Гайович, А.Макарович; наставники — О.Міца й С.Оришич), одесити з національного політехнічного університету та колектив UzhNU_Why_Not (Р.Гобан, В.Зубанич, М.Пригара; тренер — М.Дронь).

Призери отримали цінні призи, а всім учасникам улаштували активне дозвілля: майстер-класи, екскурсії, змагання з міні-футболу. Для тренерів організували поїздки до Горнянської ротонди, на термальні басейни, купелі тощо.

Нині на ФІТ працюють над оформленням книжки, у якій будуть представлені лекції, умови задач і навіть підказки.

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

СПОГАДИ

Анна ОСТРОВСЬКА, 3 курс

— **Анно Петрівно, Ви народилися...**

— ...1939 року в селі Богдан Рахівського району. Тут я закінчила середню школу.

— **Якими пам'ятаєте студентські роки?**

— Поступила в УжДУ 1956-го. Жила спочатку на квартирі, причому не де-небудь, а в письменника Василя Сочки на вул. Високий. Гуртожитків тоді не вистачало, однак, будучи на 3 курсі, поселилася в гуртожиток № 1 (тоді ще на вулиці Митній), у кімнату № 65. Через рік вийшла заміж, тому з цим помешканням мене багато що пов'язує: побачення, посиденьки з однокурсниками... Моя група тоді нараховувала близько 25 осіб. Спершу навчалися в тому корпусі, де тепер фізичний факультет, а згодом нас перевели в будівлю, де нині знаходиться біологічний.

— **Чи вибирали заклад перед вступом?**

— Ні. Вступати надумала тільки в один університет — УжДУ, бо він, по-перше, знаходився найближче. По-друге, тоді не мали можливості подавати документи в різні виші, як сьогодні, та ще й на кілька спеціальностей. У наш час було по-іншому: надумав — пішов — вступив. У разі, якщо на відповідних іспитах не набрав потрібної кількості балів, то пробуєш стати студентом через рік ще раз.

Мене підтримав учитель — Іван Іванович Кухта, котрий приїжджав до Ужгорода із Середнього, аби повболівати на вступних. Також він першим знайомив із містом, бо я навіть вулицю сама не вміла перейти (*усміхається*). — *Авт.*) У віці 15 років (у листопаді мало виповнитися 16) я стала першокурсницею УжДУ.

— **Чому обрали саме російську філологію?**

— Коли навчалася в школі, у наше село з Великого Бичкова прислали вчителя російської мови та літератури пана Мосолова (*на жаль, імені Анна Петрівна не пам'ятає*). — *Авт.*) Це був надзвичайно розумний чоловік, до

У далекі 50-і. Студентські...

Найстаріший виш на Закарпатті відзначив уже 70-у річницю від дня заснування. Поважний вік як для вищого навчального закладу. Чи не так? За цей час УжНУ підготував тисячі фахівців різних спеціальностей, поповнився новими підрозділами, науково-викладацьким складом, а також здобув визнання не тільки в Україні, а й за її межами, та крокує сміливо в майбутнє. А ось яким було минуле життя в університеті, зокрема в далекі 50-і рр., найкраще почути з перших уст. Мені випала нагода поспілкуватися з випускницею російського відділення філологічного факультету А.Островською, котра 54 роки тому закінчила рідну альма-матер. Незважаючи на поважний вік, Анна Петрівна охоче згадувала молодість, студентські будні, що промайнули недарма.

На відпочинку з однокурсницями

того ж керував шкільним хором. Він учив співати російських пісень, на кшталт: «Эх, дороги, пыль да туман». Далеке закарпатське село, де люди російською не вміли говорити, а вчитель уже тоді нав'язував нам культуру сусідньої республіки. Саме він і порадив вступати на російську філологію в Ужгород, аргументуючи це тим, що маю «підвищений язик».

Щиро зізнаюся: спершу хотіла вступати на математичний, пізніше передумала й вибрала українське відділення, куди згодом після вступу вже на російську філологію хотіла перевестися, але мені відмовили. Доля розпорядилася по-іншому.

— **Оскільки Ви співали російських пісень у школі, то,**

очевидно, і володіли трохи російською.

— У 5 класі цілу четверть провела в Криму, в «Артеку», де й навчилася російської мови. На уроці ботаніки на запитання вчительки: «Какую тему вы сейчас изучаете?» я відповіла їй українською. Вона подивилася на мене ошелешено й сказала: «Садись». Зате я мала в неї п'ятірку, а з решти предметів тільки четвірки, бо погано розуміла предмети, які вели російською.

— **Хто з університетських викладачів найбільше закарбувався в пам'яті?**

— Не люблю згадувати багатьох наставників, бо вони були російськими націоналістами. Зви-

чайно, є особистості, про яких би хотілося говорити і якими можна пишатися. Один із них — Марко Плісецький, котрий викладав у нас літературу народів СРСР. Його «розжалували» з академіка в звичайнісінького наставника без наукового звання тільки через те, що з групою викладачів уклав «Історію української літератури» й був звинувачений в українському націоналізмі. За рік після цього він захистив дисертацію й виїхав до Києва. Це був розумний чоловік, який ніколи не мав конспектів лекцій, а тільки тези й цитати, тому його пари неймовірно зацікавлювали.

Дуже хорошим педагогом був Леонід Ауспендер, який викладав

античну літературу. До Другої світової війни він працював директором одного з лівинградських театрів. Читав лекції як справжній актор.

Також варто згадати таких філологічних світил, як Василь Лінтур, котрий викладав російський фольклор, Йосип Дзендзелівський, Петро Лизанець, Павло Чучка та інші.

— **Чи влаштовували на факультеті святкові концертні програми для студентів упродовж навчального року?**

— Щороку відбувався концерт, присвячений знайомству з першокурсниками. На одному з таких заходів ми з одногрупницями співали.

Також традиційно зустрічали разом Новий рік. У корпусі філфаку кожному курсу виділяли аудиторію для відзначення. У найбільшій із них танцювали, була підготовлена програма з ялинкою та музикою. Тоді хлопці з фізичного факультету спускалися до нас у гості й приєднувалися до святкування, а іноді й ми до них.

Раз на місяць діяв клуб «Хочу все знати», який знаходився в стінах нинішнього юрфаку. Там настільки цікаві теми студенти обговорювали, що ніде було яблуку впасти.

— **Якою стала Ваша перша робота після випуску з університету?**

— Найбільш дивно те, що я жодного дня не працювала вчителем у школі, та й не дуже хотіла. Оскільки мала маленьку дитину, то виш не міг направити на роботу, і я сама займалася її пошуками. У 1962 році пішла працювати коректором в університетську друкарню. Тоді там виходило періодичне видання «Наукові записки» УжДУ та газета «Радянський студент». Згодом пішла в декрет із другою дитиною, а друкарню об'єднали з міською. Пам'ятаю, чимало нашого друкарського обладнання було втрачено. У 1964 році мене перевели до університетської бібліотеки, де пропрацювала 12 років. У 1972-му пішла працювати в районну газету «Вогні комунізму» (від 1990 року — «Вісті Ужгородщини»). Із 1988 року трудилася в Закарпатській обласній бібліотеці на посаді завідувача відділу технічної літератури.

У 2003-му потрапила до редакційного колективу газети «Срібна Земля» Карпатського університету імені Августина Волошина на посаду літературатора. Це була остання робота.

— **Вас з університетом об'єднує багато років. Що б Ви побажали УжНУ?**

— Розквіту, творчих звершень, любові до книжки й уваги до своєї бібліотеки, збереження її фондів, бо друковані видання не замінить Інтернет.

Ярміла ГАРМАСІЙ,
випускниця відділення журналістики.

БАСКЕТБОЛ

Кубкове «срібло» – в УЖНУ

Завершився Кубок Закарпаття з баскетболу.

Як повідомив голова обласної федерації Олександр Зубковський, у першому півфіналі команда ЗОДЮСШ-УжНУ, програвши 20 очок, вирвала перемогу в БК «Мукачєво» — 74:73. В іншій парі БК «Ужгород» здолав БК «Ужбаскет» — 108:68. Наступного дня мукачівці були сильнішими за «Ужбаскет» — 72:62, а переможцем Кубка області став БК «Ужгород», який виграв у ЗОДЮСШ-УжНУ в доволі напруженій і видовищній грі — 86:84.

ШУКАЮ ЖИТЛО!

Скільки людей — стільки ж уподобань. Хтось отримує емоційне задоволення від уболівання за футбольну команду-фаворита, а хтось любить ридма ридати чи, навпаки, продавати зуби під час серіалів і розважальних шоу. Однак шукаючи свою програму, іноді натрапляємо на фільми жаків. Звісно, комусь і цей вид кінематографа ллє бальзам на душу, але в більшості від таких сцен аж жижки трясуться... Якщо екстраполюватися на студентів, то вони теж насолоджуються життям, перемикають з одного каналу на інший навчання, роботу, хобі, розваги. Утім часто позапланово телеекран буденності транслює фільм жаків «Школа орендного виживання».

Так, саме орендного... Свої правда, сила й воля можливі тільки у власній хаті, але, зважаючи на нинішнє економічне становище, хромові чоботи мало в кого на дубі висять. Ми ледь «дотягуємо» від зарплати до зарплати, а не те, щоб могли придбати житло. Отож залишається надія хіба на орендовану квартиру. Чому не гуртожиток? По-перше, у нас тільки починають упроваджувати євростандарти в студмістечках, а по-друге, не всі здобувачі фаху, звертаючи увагу на психологічні особливості, можуть проживати й навчатися під маштабні відзначення свят, гучну музику та й просто перебуваючи серед значної кількості людей.

З одного боку, квартира — «пряник», та «батіг» нагадує: за нинішніх обставин це дороге задоволення. Тим не менше ринок орендних послуг — справді вестерн. Одні пропонують свої послуги краще за інших. Так і спадає на думку реклама, коли через критику одного мийного засобу «розкручують» інший.

Найдешевший варіант — житло з хазайкою. Переважно це люди пенсійного віку. У вас завжди буде з ким

Квартирний вестерн

поговорити. Принаймні про політику. А якщо співрозмовник виявиться занадто ідеологічно «несумісним» і ви притому відстоюватимете власну позицію, то в подальшому така ситуація може стати причиною побутових непорозумінь. А ще потрібно повертатися додому не пізніше 22.00, нікого не запрошувати в гості, заощаджувати на електриці, газіві, воді, у такий спосіб «економлячи» на здоров'ї...

Якщо прагнете незалежності, то доведеться шукати однокімнатне помешкання. Можна звернутися за послугами до ріелтора або ж зв'язати в оголошеннях на примітку: «Квартири від власника». Останній варіант сприятливіший у фінансовому плані, адже ви не оплачуєте 50 % від оренди нерухомості посереднику (правда, один раз), натомість подекуди ризикований. Спочатку домовляєтеся про зустріч, щоб оглянути пропоновану кімнату. За кілька хвилин ця сама людина, власник, може зателефонувати з іншого номера й сказати, що в неї трапилася надзвичайна ситуація: до прикладу, утратить роботу, якщо не здійснить кілька термінових дзвінків, а банкомату чи терміналу поблизу немає. Тому вас попросять поповнити рахунок усього на... 80—90 грн (на 2—3 виклики!) із

упевненими обіцянками повернути кошти при зустрічі, яка має відбутися за півгодини. Якщо швидко зметикуєте й не пошкодуєте якогось там афериста на «безлюдному острові» в місті, нічого не втратите, крім спогадів про рекламу ідеальної квартири з меблями й технікою, завезеними із-за кордону.

Звісно, менша ймовірність зустрічі зі злодіями — послуга ріелтора. І тут спрацює золоте правило: «Залишайтеся людиною». Хто його дотримується, пропонує хороші варіанти. Однак, є й особистості, котрі намагатимуться видати солодку брехню замість гіркої правди. Найкращий спосіб — Інтернет, де зазначено адресу, ціну та коротко описані умови житла. І в більшості відсутні світлинки. Тобто вірте на слово. А потім виявиться, що на місці обіцяного супутникового телебачення стоїть старий несправний телевізор часів СРСР, із супермеблів вам поталанить побачити напіврозвалене ліжко, за яким, до речі, можете побачити обгортки з цукерок, табуни павуків, мертвих пташок (і це ще далеко не найгірше). Крім того, зрозумієте: ванна не просто брудна, а вкрита іржею, вода працює з переборами, рукомийник тримається на «чесному слові», а стільцям на кухні стільки років, як і,

НАША СЛАВА

27 серпня виповнилося 160 років із дня народження Івана Франка — видатного українського письменника, поета, публіциста, перекладача, ученого, громадського й політичного діяча. Мабуть, найбільш промовисто про нинішнього ювіляра сказав Євген Маланюк: «Свідомо чи несвідомо, з власного пересвідчення чи з чужого голосу, але кожен, почувши ім'я Франка, здійсмає шапку незалежно від свого місця народження. Тут діє інстинкт величчя».

І.Франко на сьогодні єдиний український поет, щодо номінування якого на здобуття Нобелівської премії з літератури доступні відомості (інформація про номінантів є закритою впродовж 50 років).

В архіві Шведської академії зберігається документ № 19 за 1915 р., де Франко вказаний за № 4, однак лауреатом тоді став Ромен Роллан. Із номінацією виступив 25 листопада 1915 року священник УГКЦ доктор Йосип Застирець із Відня. Кандидатура Франка підтримав доктор Гаральд Герне із Упсали.

Джерело: Вікіпедія.

напевно, вашим пра-прародичам... І найбільш прикро, що здають такі «шикарні» квадратні метри за суму, майже вдвічі більшу за прожитковий мінімум. Плюс комунальні послуги...

Не бажаючи так легко розписуватися у своєму, уже здається, безвихідному становищі, продовжуємо пошуки. Телефонуюмо за черговим номером. Замість прохання про назву чіткої адреси півгодини доводиться вислуховувати байки про ідеальні умови, любовні історії своїх пожилців, оплату на зимовий період (хоч іще триває літо)... У результаті все ж показують житло, яке здається справжнім серпентарієм. Тільки від студентів отримують не корисну для медицини отруту, а нестримні відчуття ненависті й огиди: у названому «кологоспі» живуть стільки людей, що їх складно перерахувати. Одні поселилися в кухні за великою шторою, ванна знаходиться в кімнаті одного з майбутніх співмешканців. Причому живуть тут і хлопці, і дівчата. Зовсім не дивно, чому так швидко одружуються.

Якщо ж ви не поспішаєте будувати сім'ю, доведеться ще добряче посушити голову в пошуках квартири. І фортуна всміхнеться: справна техніка, хороші меблі, затишок і чистота... Тільки цю ідилію порушить «захмарна» ціна або ж район із поганим транспортним сполученням, не надто спокійні сусіди чи не дуже привітна господарка.

Отож потрібно обирати. Ідеалу не існує. Завжди виходить так, що в одних кішнях не сходиться від грошей, а в інших буде латана свитина. Якщо в пріоритеті комфорт — прийдеться погодитися на дороге житло. Хочете заощадити — підійде пропозиція пожити з хазяями, однак тоді існує ризик пожертвувати здоровими нервами. І далі на роздоріжжі? Тоді залишається золота середина — більш-менш припустима ціна, але не тризірковий готель. Головне не піддаватися блискучій вітрині, а все зважити, добре оглянути пропоноване помешкання, одразу обговорити всі особливості оплати й терміну оренди. Крім того, удавайте битого жака — і ніякі аферисти не замилать очей. А всі конфузи, що траплятимуться при пошуку квартири, сприймайте як міні-фільм жаків, на який випадково натрапили, перемикаючи улюблені канали.

Мирослава ГАРАЗДІЙ, «Погляд».

«Погляду» в № 7 (188) визнано:

«Абітурієнти обирають УжНУ» Ольги БРАЙЛЯН, студентки 1 курсу відділення журналістики. Найрейтинговішим за кількістю переглядів у «Фейсбуку» є публікація «Доба, яка об'єднала студентські серця навіки» Ярміли ГАРМАСІЙ, випускниці відділення журналістики. Вітаємо авторок!

ЖАРТ-АФОРИЗМИ

Для кожної зробленої дурниці знайдеться той, хто захоче її повторити.

Життя хитре: коли у вас на руках усі козири, воно раптово вирішує грати в шахи.

Культура поведінки в громадському транспорті обернено пропорційна щільності людей, які знаходяться в ньому.

Завжди не вистачає грошей, часу й оперативної пам'яті. Джерело: megasite.in.ua

— Як провів літо? Та відмінно! Засмагав на дивані, купався у ванній, ходив на екскурсії на роботу...

Ніхто не чекає тебе так жагуче, як таксиста на вокзалі.

Вклад «Студентський»! Для тих, кому нічого втрачати.

Приходьте на іспити зі свіжою головою: багато в чому доведеться розбиратися вперше.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

Читайте «Погляд» на сайті Ужгородського національного університету за покликанням <http://www.uzhnu.edu.ua/uk/cat/university-poglyad/issues>

А з кращими матеріалами номера ознайомлюйтеся на сторінці «Погляду» в соціальній мережі Facebook <https://www.facebook.com/uzhnu.poglyad>

Орган вченої ради Ужгородського національного університету.

Замовлення № . Ціна — безкоштовно.

Виходить щомісяця. Номер підписано до друку: 29.08.16.

Засновник і видавець — Ужгородський національний університет. 88003 м. Ужгород, вул. Підгірна, 46. Номер надруковано у видавництві «А-прінт», 46010 м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28. тел.: (352) 52-27-37, 0673501794. Наклад 1000 примірників. Формат А 3, 2 ум. друк. арк.

Адреса редакції: 88016, м. Ужгород, вул. Університетська, 14. Пошта скринька: poglyad@uzhnu.edu.ua Тел.: 0934314562.

Реєстраційне свідоцтво ЗТ № 449/41 від 7.02.2008.

Головний редактор: В.Ю.ТАРАСЮК.

Верстальник: О.М.БРАЙЛЯН. Кореспондент: М.Б.ГАРАЗДІЙ.